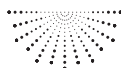

KAPITOLA DESÁTÁ

Následujícího rána byla Poppy natolik přesvědčená o tom, že poník byl jen výtvar její fantazie, že šla k Charliemu do pokoje a našla foťák, aby zjistila, jestli ta fotografie opravdu existuje. Když prošla několik nepovedených fotek, na kterých byla ona, Caroline a Chester, přišla na snímek, který hledala. Charlie zachytil poníka, jak uskakuje v měsíčním světle těsně předtím, než se otočil a zmizel. Ačkoliv byl záběr neostrý, Poppy rozpoznala rozšířené nozdry a hnědé oči plné strachu. Z toho pohledu ji zabolelo srdce.

„Odkud může být?“ zeptala se Poppy později toho rána Scarlett, když strojily Flynnna a Blaze na klidnou vyjížďku po vřesovišti. Milovala tyhle vycházky. Flynn byl takový gentleman, že mu Poppy odpouštěla jeho sklony k občasnému spásání trávy na vyjížďce.

„Nevím, ale tuším, kdo by to mohl vědět,“ odpověděla Scarlett.

„Tory!“ vykřikla Poppy. Celé ráno přemítala o tom, jestli ta stará paní ví víc, než dala najevo. Ten vyhubavý a smutný pohled, kterým se dívala směrem k lesu, naznačoval, že by mohla o záhadném grošákovi něco vědět. Poppy se rozhodla stůj co stůj se na něj Tory zeptat.

Náhoda tomu chtěla, že nemusela čekat dlouho. Po několika týdnech slunečného počasí nastal následujícího dne obrat. V obavách, jak v deštivém sobotním odpoledni zabavit neposedného Charlieho, navrhla Caroline cestu do Tavistocku, kde by mohli navštívit knihovnu a zastavit se na svačinu v kavárně.

„Až budete v knihovně, mohla bych se zatím podívat za Tory? Chci jí ukázat fotky, na kterých je Chester po koupeli,“ zeptala se Poppy a zatajila dech, zatímco Caroline zvažovala její žádost.

V Twickenhamu její nevlastní matka nikdy nenechala děti bez dozoru, ale od doby, co se přestěhovali do Devonu, nebyla už tak úzkostlivá. Poppy je jedenáct let a koneckonců začne chodit na druhý stupeň. Potřebuje trochu nezávislosti.

„Dobrý nápad. Vysadím tě u Tory a pak se ve tři sejdem v kavárně naproti radnici. Mám tady někde její adresu.“ Caroline lovila v zásuvce dubové komody, dokud se jí nepodařilo najít útržek papíru, který hledala.

„Tady je. Fajn, tak jedeme? Charlie, máš knihy k vrácení do knihovny?“

Stěrače kmitaly ostošest, když Caroline zastavila před domem, kde bydlela Tory.

„Tory má byt číslo dvanáct. Pozdravuj ji a uvidíme se ve tři,“ řekla. Poppy si přes hlavu natáhla kapuci a běžela k domu. Když čvachtala kalužemi směrem k rampě pro vozíčkáře v přední části budovy, zarazil ji nepříjemný tón hlasu jakési ženy.

„Hej, ty tam! Potřebuješ něco?“ Znělo to spíš jako výhrůžka než jako otázka. Žena vystrčila hlavu ze vstupních dveří a s nechutí pohlédla na deštěm zmáčenou Poppy, jako by byla něco nevábného, co odněkud přitáhla kočka. „Jsem paní Parkerová a držím tady pozor. Proč máš na hlavě tu kapuci, nejsi divná?“ řekla a zblízka si Poppy prohlížela. Ta hádala, že paní Parkerové táhne na sedmdesát.